

nemlig ikke anbringes saadanne Gitre, som holde Galmen helt op. Jeg tror, at det er et Forhold, som man bedst overlader Enhver at sørge for, at fikke sig mod Ild.

Chr. Jensen: Jeg kan være enig med det ærede Medlem, der nu talte, i, at denne Lov vistnok vil blive modtagen med Uvillie omkring paa Landet, naar den bliver gennemført i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. Jeg kan være enig i, hvad han anserte om den første Paragraf. Hvad han sagde derom, have vi jo for en Tid siden læst i et Blad fra en sagkyndig Mand, som selv har været Branddirektør i Slesvig i flere Aar, hvor han blev i høi Grad kjendt med Følgerne af Tækning med Jerntraad. Denne Mand raader derimod til at anbringe Jerngitre over Dørene, som enhver Landshyveder kunde lægge for en halv Snes Kroner for hver Dør. Jeg tror derfor, at skulde der gjøres Noget for at beskytte Mennesker og Dyr i denne Retning, maatte man helst indskrænke sig dertil. Et Paabud om, at paa enhver straatakt Hytte paa Landet skulde Taget sys fast med Jerntraad, tror jeg vilde blive en Brandstat over Landet, som ikke vilde blive godt taalt. Naar man tænker sig, hvor mange fattige Folk paa Landet der have ondt ved at faae Tækkemateriale og maa gaa omkring og bede Folk om at faae en Tagterde til at lægge deres Tag op med, hvad Folk ogsaa velvillig give dem, da vil man vist se, at det vilde være ubilligt at forlange, at de skulde betale Jerntraad, for at sy det fast med. Dette vilde jeg finde at være en Urimelighed, og jeg tror, at den større Skade, som vil foraarjages ved Ildbrandstilfælde, vil blive ganske forsvindende imod den Beføstning, som vil paaføres Landet i dets Helhed, naar man paabyder, at der skal tækkes med galvaniseret Jerntraad, for ikke at tale om, at denne Mand tillige oplyser, at det vil være umuligt at lægge et Stykke smukt Tag, naar det skal sys fast med Jerntraad. Det er nemlig en given Ting, at man da ikke saaledes kan rive det af; det sidder fast i den Stilling, hvori det bliver lagt. Det Samme kan ogsaa være Tilfældet med § 2. Jeg tror, at det vil være en Urimelighed bestemt at paabyde, at ethvert afbrændt eller nedbrudt Hus absolut, naar det paany opføres, skal tækkes med Sten, Tagpap eller Spaan. Jeg tror, at dette er et Forhold, som vi absolut bør overlade til de Bestændigheder, som ere tilstede omkring paa Landet, og at vi ikke her ved et Lovbud skulle paabyde, hvorledes Alt skal være. Vi maa jo bestandig huske paa de smaa Forhold, som findes omkring paa Landet. Folk kunne ikke taale saaledes at blive indsmøvede eller afpassede efter det store Syn, som man her i Kjøbenhavn kan have paa saadanne Sager. Der gaar en Aand og Tone helt igjennem dette Lovforslag, som vil paabyde,

hvorledes Alt skal være, og det indeholder saa strenge Forbud, at jeg tror, at det umulig vil kunne lade sig gennemføre. Jeg har allerede i længere Tid lagt Mærke til, at Lendentsen nu desværre er den, at Alt skal ske paa Kommando. Der skal være Tilsyn paa enhver Ting af Folk omkring paa Landet, men dette finder jeg er urigtigt. Dette bør vi tage os iagt for, thi i et saa frit Land som Danmark maa man lade saadanne Sager udvilde sig naturlig af sig selv, istedetfor at fastsatte Lovbud derom og give saa strenge Regler, som dette lille Lovforslag vil medføre. Der gaar som sagt helt igjennem Lovforslaget den Tone, at der skal være Tilsyn med enhver Ting. For enhver Skorsten og enhver Bagerovn, som opføres, er det bestemte Maal afpasset, og det er bestemt, at enhver Skafelovn maa være saa og saa langt borte fra en Trædør. Paa Landet, hvor Omstændighederne ere smaa, og hvor man har knap Raad til at bygge for, kan det ikke saaledes lade sig gjøre at indsmøve dette i en saadan Kamme som den, der her er fastsat; det gaar ikke an. Det er en anden Sag med Hensyn til offentlige Bygninger, hvor det ikke kommer saa nøie an paa, om det koster nogle Hundrede Kroner mere, men omkring paa Landet, hvor enhver Dør er talt, førend man gaar til at bygge og indrette sine Tæge, gaar det ikke an at have saa strenge Bestemmelser som dem, der ere truffene i dette Lovforslag. Heller ikke tror jeg, at dette paa nogen Maade er nødvendigt. I Sjælland have vi jo, Gud ske Lov, ikke saa forfærdelig mange Ildbrande. Jeg veed nok, at der er andre Steder i Landet, hvor det er anderledes. Om man kan kalde det for Ulykkestilfælde, veed jeg ikke, men man ser jo undertiden i Bladene, at det siden efter er blevet opdaget, at Ilden er bleven paafat, og naar Folk selv ville have deres Huse afbrændte, saa faae de dem nok brændte af, enten der er lovbestemte Regler for disse Forhold eller ikke; det undgaar man ikke. Jeg tror, det er sjældnere, at Branden foraarjages ved Vanvare eller ved Uforsigtighed, og jeg mener derfor ikke, at vi behøve saa strenge Regler som dem, der gennemgaaende ere fastsatte i denne Lov. Jeg skal endnu blot omtale § 11 med Hensyn til Petroleumslamper. Dette er et strengt Forbud. Jeg vil f. Ex. spørge, hvad der vel skulde være i Veien for at have Petroleumslamper f. Ex. i en Kofstald, som er dækket med Jernbjælker og Høvelvinger. Det er ikke saa sjældent nu for Tiden, at saadanne Bygninger findes, men selv de ere ikke fritagne for denne Lovs Bestemmelser. Jeg tror, det er meget sjældent, der sker nogen Skade ved Petroleumslamper, og jeg tror ikke, det er rigtigt, at man saaledes forbyder deres Brug i Kofstalde og Udhus, hvor Folk færdes dermed. Jeg tror, at Loven af 2den Marts 1861 iagttager Forholdsregler nok i saa Henseende og har Bestemmelser nok om, hvor